

Püspöki Dorka

Tükör/képek

2016.

Prológus

Egy kopott és sötét, a berendezési tárgyakat szinte teljes mértékben mellőző, pergő falú, dohos szagú, meglehetősen komor és rideg rendőrségi irodában ültem. Valaha tán cella lehetett. Mindenesetre jelenleg simán elment volna annak is.

Előttem egy lány aktája és fényképek tucatjai hevertek kiterítve az ingatag asztalon.

Bill hozott ide, akit már évek óta ismertem. Itt dolgozott. Ő volt az egyetlen barátom, aki nem tartott bolondnak, éppen ellenkezőleg: hitt bennem, és emiatt kockáztatta jelenleg is az állását. Nem lett volna szabad ugyanis megmutatnia nekem az előző esti áldozatról készült képeket, sem azokat a bizonyítékokat, amelyeket a helyszínelők gyűjtöttek össze a tetthelyen.

Mégis idehívott, bezárt ebbe a szobába, és azt mondta, hívjam fel, ha végeztem. Ez két és fél órája volt.

Elővettem a mobilomat, és tárcsáztam.

– Kiengednél? – kérdeztem, amint felvette.

Néhány perccel később már a kijárat felé tartottam. A hátsó fajta irányába természetesen, hogy a főnökei ne vegyenek észre, nem díjazták ugyanis, ha kívülálló kotnyeleskedik bele a munkájukba, amit közel sem végeztek olyan hatékonyan, mint hitték, és mint ahogy kellett volna. Habár nem legálisan, de pont ezért volt szükségük rám és a különleges képességemre, amely legnagyobb meglepetésemre ideiglenesen csődöt mondani látszott.

Persze nem először; egyetlen párórás találkozás után többnyire képtelen voltam segíteni, pláne, ha nem volt semmilyen információm a tettesről.

Most nem volt. A tizenhárom éves lány, akinek a megerősszakolt és megcsonkított holttestéről készült fotókat eddig bámul-

tam, egyelőre nem adta a tudtomra, ki volt a gyilkosa. A bizonyítékokkal sem mentem semmire, mindegyik hallgatott, mint a sír.

Miután elbúcsúztam Billtől, átvágtam az ōrs előtti parkon, itt vezetett át a legrövidebb út az állomás felé. Igyekeztem kerülni a körülöttem sétálgató emberek tekintetét.

Egy lány halvány árnyékként követett, de már annyira hozzászoktam a jelenlétéhez, hogy fel sem tűnt igazán.

Felültem a metróra, és hazafelé tartva inkább visszazárkóztam a gondolataim közé. A nemrég látott képek töltötték ki őket. A külvilágot azonban egy picit még így is éreztem, ezért aztán azt is, hogy valaki leül velem szembe, de csak egyetlen futó pillantást vettem az illetőre.

Harmincas férfi volt, farmert és bőrdzsekit viselt. A tekintünk egy másodpercre összeillant.

Sosem hittem benne, hogy léteznek véletlenek, de ez most a szabályt erősítendő, kivételesen annak tűnt.

Előkotortam a mobilomat a táskámból, és viszonylag feltűnés nélkül írni kezdtem Billnek egy sms-t.

„A 12-es metróon vagyok. Itt ül mellettem a kislány gyilkosa. Küldj egységeket minden állomásra, farmert, és bőrdzsekit visel, a harmincas évei elején járhat. Főbb ismertetőjel: egy karmolás a bal arcán.”

Elküldtem, és a tetteshez hasonlóan magam elé bámultam a továbbiakban.

1. Pillantás

A szem a lélek tükre – szokták mondani. Én minden egyes reggelen hálát adtam a sorsnak, ha előző nap megkímélt ezektől a tükröktől, vagy ha lehetőség szerint minél kevesebbet tartott belőlük élem. Természetesen a nap-szemüveg feltalálója is sűrűn zsebelhette be az áldásom, na meg az a sajnálatos tény, hogy létezik fényérzékenység.

Ezeket a dolgokat használtam fel, hogy a tükrök elől rejtőzködni tudjak. Így máris „szebb” volt az élet. Az élet, amely nap mint nap feltárta előttem a borzalmakat, az emberek brutális és kíméletlen viselkedését egymással szemben. Akármennyire is hinni vágytam a tündérmesékben, az elmúlt évek során túl sok rosszat kellett látnom ahhoz, hogy szépnek csúfoljam a világot.

A legjobban otthon szerettem lenni, kellően távol mindenkitől. Közvetlen szomszédjaim nem voltak, társaságom alig. Nem is hiányoztak igazán. Szerettem elrejtőzni a tekintetek és a rettegés elől. Ebből a szempontból szerencsém volt; a város szélén éltem egy roskadozó házban. A néhai nyaralót a férjemmel vettük, mikor összeházasodtunk, de már nem maradt lehetőségünk felújítani. Közbejött az a baleset...

Még most, évekkel később is szintisztán emlékeztem minden pillanatára, mintha csak tegnapi történt volna.

A férjem szenvedélyesen imádta a sebességet, a motorját még nálam is jobban. Sokszor viccelődtem vele, miért nem azt vette feleségül, de megvolt rá a megfelelő, szintén szenvedélyes indoka. Egyszer viszont hibázott. Pont a nászutunkról értünk haza, és az első útja a garázsba vezetett. A barátaitól nászajándékba kapott hatalmas és persze villámgyors gép mögött rögtön ezüstérmes lettem.

Mosolyogva figyeltem, amíg kigyönyörködte magát benne. Aztán odadobta nekem a bukósisakot.

– Gyerünk! – nyújtotta a kezét lelkesen.

Szerettem. Mentem.

Az első kanyarnál rossz előérzetem támadt, és nemcsak azért, mert ő nem húzott sisakot.

Rákiáltottam, hogy lassítson, de a második kanyar korábban érkezett, mint hittem. Őt pedig én zavartam meg.

Egy nedves útszakaszon az utat szegélyező szikláknak csapódtunk. Ő azonnal meghalt.

Végtelennek tűnő percekig bámultam a kettészakadt holttestét. Nem tudtam hozzá odakúszni, mert nekem is több csontom tört. Tán az volt a szerencsém, hogy mögöttem ültem, ezért egy kicsivel tovább élhettem nála. Akkor haltam meg belül, amikor meghallottam a mentők közeledő szirénázását, és felfogtam, hogy ez a valóság, nem pedig csupán egy rossz álom.

Miután „feltámadtam”, hónapokig tartó lábadozás következett, de legszívesebben már ekkor is bezárkóztam volna egy sötét verembe, ahol lehetőleg senki más nincs rajtam kívül.

Az orvosaim örültnek hittek, és be akarták magyarázni nekem, hogy képzelődöm, pedig én tényleg mindent *láttam*. Olyan tökéletesen és tisztán, ahogyan soha nem akartam. Ha lett volna választásom. Csakhogy nem volt. A sors, Isten, vagy valaki, akinek van annyi hatalma, hogy ilyesmiről dönthessen, felruházott ezzel az általam sokáig átoknak hitt dologgal.

Aztán megismerkedtem Bill-lel, aki valami rejtélyes oknál fogva habozás nélkül elhitte, amit állítok, segített, hogy elfogadjam, és onnantól kezdve elég sok minden megváltozott.

Ennek ellenére még mindig szívesebben tartózkodtam otthon, mint bárhol másutt, ahol emberek vannak.

Ezen a napon sem volt ez másként. Egyetlen rendőr barátom előző este hívott fel, hogy ma lesz az azonosítás. Felkeltem,